

můj příběh
osobního prožitku
klinické smrti

Jan Boštík

PROŽÍTEK BLÍZKOSTI SMRTI -
KLINICKÉ SMRTI
ANEB
VIDĚL JSEM JEŽÍŠE,
VIDĚL JSEM NEBE...

Bojíte se smrti?
Existuje po životě?
Nechcete zemřít – co bude potom?
Je křesťanská víra přežitek?

autor: Jan Boštík

Grafická úprava: Dita Targoszová

Sazba: Petr Holý (*Ethics*)

Autor fotografií (*portrét Jana Boštika, foto ke kapitole 3,4,5,6,7*): Pavel Sedláček

OBSAH

1.	Prožitek klinické smrti	6
2.	Úvod – Téma smrti ve světě?	22
3.	O autorovi	29
4.	Rozbor jednotlivých etap prožitku klinické smrti	31
	Neposlušnost	
	Nereagoval jsem na něco zvláštního	
	Okamžik smrti	
	Duše se oddělila od těla	
	Jiný svět je realita	
	Černý tunel	
	Vstup do nebe	
5.	Nečekaný rozměr prožitku	70
	Zářivé světlo!	
	Může se nevěřící člověk dostat po smrti do nebe?	
	Nejsem věřící a vidím světlo!	
	Znali jsme se!	
	Co je to láska?	
	Život jako film	
	Soud: Obhaj svůj život!	
	Už nechci zpátky	
	Nebe a peklo	
	Každý má svůj čas	
6.	Návrat do těla	128
7.	Realita ochrnutého života	131
8.	Hledání cesty zpátky – klíče	137
9.	Otázky a odpovědi	148

Poděkování:

Chtěl bych tímto poděkovat své krásné a věrné manželce Ivetce, která mě celou dobu v psaní povzbuzovala, chválila a moudře radila. Měla úžasnou trpělivost při mém psaní a s nadšením sdílela poslání a cíl této knihy.

Na této knize má svůj padesátiprocentní podíl, protože bez její péče, blízkosti a podpory bych takové projekty nemohl uskutečnit a vše by zůstalo jen u snů.

Také chceme poděkovat manželům Gabče a Jirkovi Makovským z Borače, kteří věnovali svůj čas korektuře knihy a předali nám mnoho podnětných připomínek.

Děkujeme i pastorovi R. Vrančovi, který knihu připomínkoval a vždy nás povzbuzoval v momentech a chvílích, kdy to bylo velmi potřeba. Díky Radkovi jsme se seznámili s Ditou Targoszovou, která věnovala této knize čas a nápady pro tvorbu obálky a kompletní grafiky. Její nasazení, práce a schopnosti jsou úžasné a motivující.

Velké poděkování si zaslouží i Jana Balharová, která celou knihu přečetla a věnovala nám moudré rady a připomínky.

V Bibli nelze přehlédnout množství veršů, kde se píše o zářícím světle. Jedním z těchto míst je kniha *MATOUŠ 4. kap. 16. verš*:

„Lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo, světlo vzejde těm, kdo seděli v krajině stínu smrti.“

V této knížce hledíme společně identifikaci onoho světla a zkusme odhalit jeho poselství. K hledání nám poslouží prožitek klinické smrti autora. Klinická smrt a setkání se světlem je známý a sjednocující prvek, který se vyskytuje v příbězích mnoha lidí.

Pojďme a odkryjme toto tajemství světla...

Úvod

Dostalo se vám do ruky knižně zpracované svědectví člověka, který pod vodou prožil klinickou smrt, a jako nevěřící mladík se setkal s Ježíšem Kristem a vrátil se zpátky do svého ochrnutého těla. Taková zkušenost nám rozhodně vypovídá o tom, že existuje něco nebo spíše někdo mezi nebem a zemí. Pokud smrtí život nekončí, pokud smrt není pouze věčný spánek, pokud existuje Bůh a věčnost, potom to nejmoudřejší, co člověk může udělat, je dál přemýšlet a hledat odpovědi na svoje otázky. Nejde však jen o ukojit svoji zvědavost a zjistit, co se bude dít až zemřu, jde o mnohem víc, je to záležitost života a smrti. Honzu Boštíka znám několik let, poprvé jsme se potkali, když jsem se s manželkou přestěhoval do Třebíče, abychom zde otevřeli pro veřejnost křesťanskou církev. V té době se i Honza a jeho manželka Iveta právě přestěhovali do nedalekých Myslibořic, stali jsme se přáteli a také partnery na Božím díle. Honza s Ivetou na mne od samého počátku působili jako lidé, kteří vědí, kam v životě jdou, kým jsou a co chtějí. Viděl jsem, že i přes svůj poměrně velký zdravotní handicap, oba žijí naplněným životem, mají úspěch v práci, snaží se sloužit lidem kolem sebe a užívat každého dne spolu a s Kristem. Pán Bůh si často používá nepříjemné a negativní věci v našem životě pro to, aby je proměnil v dobré. Stejně tak tomu je i v případě Honzy a jeho nadpřirozené zkušenosti klinické smrti. Byť je to věc, kterou bychom si zřejmě nikdo nepřál zažít, minimálně ne s těmi důsledky, jaké to mělo pro něj. Honza je skvělým příkladem situace, kdy Bůh proměňuje zlo v dobro v životech lidí, kteří ho milují a chtějí se mu líbit. Několik let poté, co se Honza stal křesťanem, začal jezdit po České republice a vyprávět na různých místech svůj příběh. Měl mnoho vystoupení také v rádiích, v televizi, jeho web klinickasmrt.cz má obrovskou návštěvnost. Díky jeho svědectví mnozí lidé začali přemýšlet o víře, posmrtném životě, někteří se rozhodli stát se aktivními křesťany. Kniha, která podrobně popisuje Honzův zážitek je po natočeném filmu na DVD, zatím posledním projektem v rámci této jeho služby. Věřím, že si najde svoje nadšené čtenáře.

Pokud budete patřit mezi ně, budu rád, když vám tato kniha pomůže najít odpovědi na některé vaše otázky a přeji vám hodně vytrvalosti, moudrosti a pokory ve vašem hledání víry.

Radek Vranča
Pastor C3 Church Třebíč

Kapitola 1 PROŽITEK KLINICKÉ SMRTI

1

„Žít a umřít před zrcadlem“, řekl Baudelaire.
Nevěnuje se však dostatečná pozornost onomu „a umřít“.
Žít, na to jsou všichni připraveni.
Ale stát se pánem své smrti, to není jen tak.

Albert Camus

Můj prožitek klinické smrti se stal při skoku do řeky 11. srpna v roce 1988.

Bydlel jsem tehdy ještě s rodiči v malé vesnici Petrovice nad Orlicí nedaleko Hradce Králové ve Východních Čechách. V té době jsem byl studentem střední průmyslové školy strojnické. Pomalu končil první ročník a pamatuji si, že poslední den ve škole jsme seděli ve třídě a povinně naslouchali projevu zástupkyně ředitele naší školy ve školním rozhlase. **Na závěr své řeči nás moudře paní zástupkyně nabádala k tomu, abychom byli na sebe o prázdninách opatrní. A jako příklad zvolila příběh jednoho studenta z naší školy, který minulé prázdniny skočil při koupání do vody, zranil se a nemohl pak chodit.**

Nebyl jsem špatný student, nebyl jsem příliš zlobivý, ale často jsem vyrušoval a dělal „šaška“ třídy. Pamatuji si, že i tehdy jsem nahlas na rozhlasové oznámení zvolal „to je ale blbec, ani skákat neumí...“.

V ten okamžik by mne vůbec nenapadlo, že obdobný úraz v mnohem těžším zdravotním stavu a komplikacích čeká za necelých šest týdnů i mne...!

Osud, myslíte si? Ale kdepak. Víra v osud je jen pouhé „přání“ tíže života.

Popisuji vám všechny tyto mé tehdejší životní a myšlenkové pochody před úrazem poměrně do detailů. Většinou jde o intimní projevy a pocity, ale autenticita je v mém příběhu velmi důležitá.

Prázdniny mi tehdy začaly jako každému jinému a já očekával velká prázdninová dobrodružství.

Miloval jsem jízdu na motorkách a tomu jsem se také první týdny prázdnin věnoval. Můj kamarád ze třídy k nám domů přijel na pár dnů na prázdniny. Společně jsme si chtěli užít léta, motorek a koupání. Desátého srpna večer jsme jeli s Milanem na motorce do letního kina. Tam jsme se seznámili s děvčaty a domluvilo se, že hned druhý den přijedeme holky navštívit.

Onoho nešťastného dne ráno 11. srpna mi tatínek řekl, abych mu zajel do Hradce koupit nějaké šrouby a jiné drobnosti, které potřeboval. Já jsem však odmítl a neuposlechl, protože jsme měli úplně jiné plány. Vzali jsme motorku, svačinu a vyrazili k řece Orlici. Náš plán byl navštívit ta děvčata, ale předtím jsme se chtěli ještě vykou-

pat, protože byl teplý srpnový den, určený přímo ke koupání a mnoha vodním radovánkám. V naší vesnici jsme se mimo jiné chodívali koupat do řeky Orlice, která naší obcí protékala.

Časně dopoledne jsme přijeli k řece. Myslím, že to bylo okolo deváté hodiny. A jelikož bylo tak brzo, tak tam ještě nikdo jiný nebyl. V tom místě byla řeka hluboká okolo dvou až tří metrů. Řeka měla měkké bahnité dno z písku a bahna a rychlý proud, který bez problému příjemně unášel plavající. V řece byly i suché stromy a pod vodou byla v některých místech změř kořenů. Na kraji řeky bylo bagrem vyhrabáno a upraveno místo, které jsme tehdy hrdě považovali za svou místní pláž.

Rozhodli jsme se, že si párkrát zaskáčeme šipky do řeky a potom pojedeme dál za naším cílem. Můj kamarád Milan šel skákat první. Skočil, vyplaval na pláž a lehnul si tam. Jestli si to pamatuji správně, tak mi Milan později řekl, že na pláži na chvíli usnul. Já jsem vylezl jako on na protější břeh, který byl vysoký asi dva nebo tři metry a připravil se pomalu na skok.

Šipky jsem skákal rád, ale nikdy ne z výšky, protože výšek jsem se obecně bál a nevyhledával je. Také si pamatuji, že pár týdnů předtím jsem s kamarády skákal šipky do jednoho pískového rybníka u Pardubic. Proč to připomínám? Protože mi teď na mysl přišlo, že jsem dělal věci, ze kterých jsem měl trochu strach. Tehdy v tom rybníku jsme skákali tak, že bylo frajerské, aby každý měl stopu odřeniny na hrudníku jako důkaz, že jsme se dotkli dna...! Nerozumím dodnes, že jsem něco tak hloupého vůbec dělal.

Připravil jsem se na svůj skok, a když jsem se rozběhl, stala se mi velmi prapodivná věc.

Než jsem skočil, mou myslí prošel silný pocit, že nemám skákat... Hned na to jsem prožil stejně silný těžko pochopitelný pocit, že mám skočit... Nikdy dříve se mi nic tak zvláštního nestalo. Nerozuměl jsem těmto pocitům, nevěděl, odkud přišly nebo kdo mi to namlouvá. A i přesto, že to bylo tak nestandardní, jsem (asi proto, že jsem s těmi pocity neuměl naložit a neznal je) na to nedbal.

V mém nitru padlo jasné rozhodnutí, že skočím do řeky nebezpečnou šipku. Rozbíhám se, odrážím se nohou od břehu, ale najednou mi noha podklouzla v bahně na kraji břehu a ztrácím rovnováhu a nutnou koordinaci. Chtěl jsem skočit tzv. „lomeňáka“, což je šipko-

vitý skok, kdy jste maximálně předklonění a padá se střemhlav dolů.

Jenomže jak mi uklouzla noha, tak už jsem přepadl příliš a pád jsem nemohl kontrolovat a korigovat.

Voda podle fyzikálních zákonitostí bývá za určitých podmínek rychlosti, úhlu a typu pádu ostrá jako nůž nebo tvrdá jako beton. Vybavte si například rychlostní závody dvoumotorových člunů, které se jezdí třeba okolo Anglie. Člunům se stává, že se v takových rychlostech odrazem od vln vzepřou, převrátí se a letí nekontrolovatelně vzduchem. Pilot v té rychlosti vypadne ze člunu a po dopadu na hladinu je jeho tělo vodou rozřezáno na mnoho kusů... I taková voda může být!

Dopadl jsem krkem na hladinu vody a během jediné vteřiny, možná desetiny vteřiny, jsem si tvrdým nárazem zlomil čtvrtý, pátý a šestý krční obratel. Tato část obratlů je v oblasti krku, kde pohybujete a kýváte hlavou.

Několikanásobná zlomenina obratlů způsobila, že jsem ve vteřině ochrnul na úplně celé tělo! Nemohl jsem ani trochu pohnout žádnou částí svého těla. Byl jsem zcela ochrnutý.

Cítil jsem se, jako kdyby moje tělo vážilo několik set kilogramů. Ten pocit mohu připodobnit známé tělesné skutečnosti: Určitě se vám někdy stalo, že jste si v posteli během noci přeleželi například ruku. Znáte to. Ruka vám brní a nemůžete jí několik desítek vteřin pohnout. Takto obdobně jsem cítil a vnímal já celé své tělo bez možnosti návratu do normálního stavu. Byl to neskutečný šok!

Cítil jsem, že tělo mám skrčené a otočené zády ke dnu. Najednou jsem začal klesat dolů ke dnu řeky. Nad sebou jsem viděl přes kalnou vodu zvířenou bahnem a pískem matné světlo oblohy.

Zmocnil se mě jen těžko popsatelný pocit obrovsky silného pudu sebezáchovy. Uvědomil jsem si, že naše těla tak v případě nějakých kritických situací, ohrožujících vlastní život, fungují.

Pomalou jsem klesal ke dnu. Tak **SILNĚ** jsem se snažil udělat jakýkoli pohyb, abych se zachránil... Bylo to silné a skoro omamující. Avšak realita čerstvě ochrnutého těla byla v nesouladu s mým chcením.

Byl to hrozný pocit beznaděje! Neovládal jsem ruce, tělo, nohy ani pohyb hlavy. Vůbec ničím jsem nemohl pohnout! Ani trochu! Mé tělo stále klesalo dolů ke dnu.

Uvědomoval jsem si, že brzy přijde konec. Smrt visela ve vzduchu. Věděl jsem, že se už nemohu nadechnout, protože bych vdechl vodu.

Konec – smrt byla tak blízká a tak reálná. Ale mně se nechtělo umřít! Báł jsem se umřít, protože o smrti jsem nikdy nepřemýšlel a nebyl jsem na ni připraven.

Pak ten okamžik přišel – došel mi vzduch! Otevřel jsem pusu, to si dobře pamatuji, a říkal jsem si, že teď je konec... Schválně přečeslou větu nechávám nedokončenou, protože jsem věděl, že umřu, ale těžko se mi popisuje tento stav, neboť má standardní slovní zásoba a trojrozměrný svět je málo na to, abych vám popsal realitu toho okamžiku.

Nedovedl jsem si představit, co bude, až umřu. V této otázce mi nebyla známa žádná odpověď. A to je veliká bolest. Nevíte, co bude dál. „Dál“ je v takové situaci „za okamžik“. Potřeboval jsem znát a cítit odpověď. Ale v mém nitru bylo prázdno.

Pozn.: a)

Tak rychle se to vše seběhlo a ten okamžik smrti byl bezprostředně přede mnou. (Až po letech jsem se dověděl, že mi tehdy částečně ochrnuly i dýchací svaly a hrudní koš, což zabránilo tomu, aby mi do plic vnikla voda). Nadechl jsem se a očekával, že za pár okamžiků umřu.

Ten konkrétní okamžik smrti se nedá slovy vylíčit. Pod vodou jsem byl podle slov mého kamaráda, který mě zachránil, přibližně pět až sedm minut. To je víc než dostatečná doba na to, abych ochrnutý, pod vodou utonul a mé tělo zemřelo.

Vše se odehrálo strašně rychle. Jedna jediná vteřina, špatný skok, ochrnutí a umírám.

Najednou se stalo něco velmi podivného a absolutně nečekaného. Jsem mrtvý a „utopený“, ale stále žiji! Mám být mrtvý, ale okamžik smrti nebyl konec. Čekal jsem nějaké „cvaknutí imaginárního vypínače“ a konec, kde již nic nebude... Mé tělo bylo bez vzduchu pod vodou, ale já žil dál! Rozumějte mi. Jsem mrtvý, ale žiji! Čekal jsem nějaký „konec“. Ale konec neexistuje.

Nevěděl jsem, co se to děje. Vůbec ničemu jsem nerozuměl. Mám být přece mrtvý, myslel jsem si. Byl jsem stále ještě ve vodě, ale ta voda mě už nepohlcovala. Opustil jsem své tělo. To je smrt? Takto smrt vypadá? Co se to děje? Takové otázky se odehrávaly v mém myšlení.

Po krátkém okamžiku jsem se otočil za sebe dolů vlevo. Uviděl jsem něco absolutně nečekaného! Dole na dně řeky jsem viděl ležet své tělo! Ale přitom „já“ jsem byl nad ním, kousek od něho. Pozoroval jsem ne sám sebe, ale pouze své tělo. Zvláštní bylo to, že jsem k tomu tělu nepocítoval nějaké silné vazby. Uvědomoval jsem si silně pouze to, že jsem v něm „bydlel“. Neměl jsem potřebu ho zachraňovat, což by bylo přirozené.

Stále jsem nerozuměl tomu, co se to vlastně stalo. Nevěděl jsem, kde se to pohybuji a proč nejsem mrtvý podle svých představ. Zvláštní bylo to, že celou dobu jsem vnímal sám sebe jako plnohodnotnou, stále stejnou bytost. Byl jsem schopný přemýšlet, cítit, uvažovat a byl jsem to stále „já“, tak jako se cítím například právě nyní, kdy píšu po letech tuto knížku.

Neměl jsem už tělo a nemohu říci, že bych měl nějaké jiné duchovní tělo. Nejsilnější bylo, že jsem vnímal plnohodnotně svou „duši“, svého „ducha“ pouze s absencí těla, což ovšem nebyl vůbec žádný omezující handicap.

Najednou, aniž bych sám chtěl nebo to jakkoli vyvolal, se mé „tělo“, tedy spíše duch, začal pohybovat směrem dolů. Ocítl jsem se v úzkém tmavém tunelu, kterým byla má duše tažena na druhý konec. Až do této doby jsem tam „na věčnosti“ nikoho neviděl a nevnímal jsem tam nic živého. Stále jsem se cítil jako „já“ – Jan Boštík, bez jakéhokoli strádání.

Krátce na to jsem vyšel z „tunelu“ a dostal jsem se do nádherného prostoru, který byl zalitý růžovožlutou barvou. V tu chvíli mě pojal silný pocit, že jsem tu už někdy byl. Možná by se to dalo lépe vyjádřit pocitem, že jsem se tam cítil DOMA! Byl to jasný pocit, který pro mě byl absolutně důvěrný a reálný. Cítil jsem DOMOV!

Druhý pocit, který se následně dostavil, byl ten, že jsem se tam cítil velmi příjemně a spokojeně. Dál jsem mohl normálně uvažovat a cítit se jako myslící stvořená bytost. Dokonce jsem uvažoval nad tím, že mě budou rodiče hledat, pokud se zavčas nevrátím. Avšak nevadilo mi to, neboť jsem tam chtěl zůstat. Cítil jsem tento „DOMOV“ jako nadřazený tomu domovu na Zemi u rodičů. Tady jsem teď doma a nikde jinde – to bylo mé přesvědčení.

Stále jsem prožíval nádherný pocit spokojenosti, domova a radosti. Byla to blaženost. Nikoli však uměle navozená drogami či ji-

nými halucinogenními prostředky nebo technikami. Chtěl bych vás upozornit, že NIKDY v životě jsem nepil alkohol, nekouřil, nebral a neznal drogy a nevěnoval se žádným technikám za účelem dosažení stavů extáze a uvolnění! Můj prožitek byl absolutně čistý a nebyl jsem ovlivněn ani prostředím nebo filozofickým zázemím, které by mělo vliv na tento zážitek! Nikdo tam se mnou nebyl a neviděl jsem tam také nic hmotného nebo nějaké tvary či obrysy. Zdůrazňuji to proto, že se za chvíli stane něco neočekávaného.

Najednou jsem cítil, že tam někdo je! Nevím, jak jsem to mohl vědět, ale bylo to velmi silné. Otočil jsem se a za mnou bylo VELIKÉ ZÁŘÍCÍ SVĚTLO! Mělo to tvar vejce. Vypadalo to, jako když se v noci v ložnici někdo postaví před lampičku a to světlo ho v té tmě ozáří okolo celé postavy... Uprostřed toho tak neskutečně ZÁŘÍCÍHO světla stála „lidská“ bytost a kolem ní to světlo mohutně a příjemně zářilo.

Velmi zvláštní bylo to, že jakmile jsem se otočil a uviděl to světlo, „poznal“ jsem, že je to JEŽÍŠ KRISTUS! Najednou jsem to věděl. Nemusel jsem hádat, přemýšlet a tipovat. Nevím, jak je to možné, ale ihned jsem to poznal, nebo mi to bylo dáno poznat.

Pozn.: b)

Najednou se stalo něco krásného. Ježíš Kristus, to zářivé světlo, si mě vzal k sobě do náruče. Objal mě, jako když například doma vezmete své miminko do náruče a jemně s ním houpete, abyste mu projevíli svou lásku.

Bylo to naprosto šílené. Takový proud emocí, tak na to jsem nebyl zvyklý, ale přesto to bylo tak hřejivé a milé... Já si v tu chvíli uvědomoval, že se netopím ve vodě, ale jsem zcela „utopený“ v lásce a dobotě Ježíše Krista!

Znáte ten pocit, když se poprvé dotknete své lásky - projíždí vámi tisíce voltů, tělo vám brní, srdce vám chce vyskočit z hrudníku, cítíte každý tep, třese se vám hlas a ruce, cítíte, že vaše srdce je schopno pojmout třeba celý svět... Ano, to je láska. Ale to, co jsem tam v ten čas prožíval, byla ještě jiná LÁSKA. Bylo to tisíckrát silnější.

Pozn.: c)

Ten prožitek LÁSKY ovšem pokračoval dál. Cítil jsem silně tři zájímavé věci.

Za prvé: Ježíš Kristus mě znal! Věděl, kdo jsem a jak se jmenuji.

Znal celý můj život a každý můj skutek, který jsem do svých sedmnácti let učinil! Připadal jsem si jako průhledná sklenice se zavařeným kompotem, do které krásně vidíte, ale ona to neví.

Za druhé: Já jsem ho ještě minutu před tím neznal. Křesťanství pro mě bylo směšným blouzněním pro staré či slabé lidi.

Za třetí: LÁSKA, kterou mě Ježíš Kristus v zářivém světle zalil, mi nic nevyčítala, neodsuzovala mě za zlé mladické skutky. Navíc byla absolutně bezpodmínečná! To bylo tak moc zvláštní. Vlastně to byla „mimozemská“ láska. S něčím tak bezpodmínečným jsem se prostě za svého života až do dnes nesetkal. Zde na Zemi se miluje láskou, která bývá vesměs vždy nějak podmíněná (manželství, sex, pracovní vztahy, přátelství, rodičovství, láska k věcem...).

On, tedy Ježíš Kristus, mi nic nevyčítal i přesto, že mě znal a že by bylo co vyčítat. Znal všechny mé prohřešky, krádeže, bolesti a jiné zlé skutky. Klidně mohl říci něco v tom smyslu, že „za to a to se, Jendo Boštíku, do nebe nemůžeš dostat...“. Měl by na to svaté právo. A já bych jen stěží mohl něco namítnout, protože jeho soud nade mnou by byl spravedlivý a hlavně pravdivý. To jen my sami se často chvástáme, že jsme skoro bez chyby. Ale jeho láska byla úplně jiná. Jiná než naše lidská. Proto jsem se mohl cítit přijatý takový, jaký doopravdy jsem!

Každému z vás bych tolik tento pocit bezpodmínečného přijetí přál!

Avšak můj nadpřirozený prožitek klinické smrti pokračoval dál. Ježíš Kristus odešel pryč a já tam byl opět sám.

Krátce na to se mi před očima odehrálo několik živých scén z mého dosavadního života. Vesměs šlo o negativní věci a příběhy, kdy jsem například někoho zmlátil jako kluk, kdy jsem neposlechl rodiče a další velmi podobné situace... Bylo to nepříjemné, usvědčující a dráždivé. Sám jsem mohl jako „v kině“ vidět, že jsem nebyl až tak „svatý a bez viny“.

Pokračovalo to tím, že jsem cítil, jak se Ježíš Kristus, to zářivé světlo, vrátil a položil mi otázku. Jeho otázka vůči mně nebyla vyřčena běžnými slovy, ale přesto jsem zcela přesně věděl, na co se mě ptá. Ta otázka zněla asi takto: „...co chceš říci na svou obhajobu?...“, nebo možná ještě přesněji „...čím chceš obhájit svůj život?...“.

Připomínalo mi to situaci v soudní síni, kdy soudce dává obžalo-

vanému možnost poslední obhajoby vlastními slovy bez zastupujícího advokáta.

Hned, jak mi Ježíš Kristus položil tuto otázku, tak odešel a zůstal jsem tam sám. Nečekal na odpověď. On už věděl, co se má stát. Já jsem vůbec nic netušil. A to bylo možná dobře. Neměl jsem tak šanci na spekulace a kalkulace. Běžný mladý člověk má poměrně slušnou a širokou slovní zásobu, mnoho toho prožil a je zdatný ve verbální komunikaci se svým okolím. I já jsem takový tehdy byl. Předpokládal jsem sám v sobě, že na tuto lehkou otázku možná vychrlím množství různých argumentů a odpovědí.

Najednou jsem však zjistil šíleně překvapující věc. Bylo to zcela nečekané. Nemohl jsem ze sebe vypravit jako odpověď na Ježíšovu otázku nic jiného, než zoufalé mlčení! Bylo to strašně pokořující! Jako své čtenáře vás chci poprosit, abyste se co nejvíce snažili pochopit tu hloubku „pokoření“. Zkuste si to představit. Nemáte šanci cokoli říci, ale přesto to není zmanipulované, nýbrž realisticky pravdivé a odhalené! Tehdy jsem ještě vůbec nechápal, proč v sobě nemohu najít žádnou odpověď. Žádný skutek, sen, touha nebo dosažené vědomosti mi neposloužily k tomu, abych je uvedl jako odpověď na tak zdánlivě jednoduchou Ježíšovu otázku. Jediné, na co jsem se zmohl, bylo mlčení. Byl to ohromně pokořující pocit.

Kdybych ten pocit měl s něčím porovnat, tak je to částečně podobné odhalení zloděje. Představte si, že jste jednou v životě něco ukradli a policie vás chytila přímo na veřejnosti... Ten pocit odhalení, zveřejnění vašeho jména a hluboké pohledy kolemjdoucích...

Cítil jsem se jako „NIC“ a v tu chvíli nemělo nic v mém životě významnou hodnotu. Ten pocit „nicoty mé osoby“ bylo to nejvíce bolestné a usvědčující.

Nejzvláštnější na tom bylo to, že Ježíš Kristus si nepřišel zpět pro odpověď. Asi už dopředu tušil, jak na jeho otázku odpovím. Nejen, že to tušil, ale on to jasně věděl. Takových jako já už před ním dozajista stálo tisíce.

Pokořující pocit oboustranného mlčení po krátkém čase sám od sebe odezněl a já se opět cítil v nebi velmi dobře. A když uvádím, že „velmi dobře“, tak to bylo ohromující „dobře“ a nádherně. Pomalu se mi vrátil pocit blažené spokojenosti, radosti a nadále jsem byl rozhodnutý, že tam chci zůstat. Uvědomoval jsem si, že je to můj Domov.

Tento můj silný emociální pocit se za okamžik transformoval v další konkrétní krok.

Rozhodl jsem se jít prostorem nebe, nebo chcete-li „vrátnicí před nebem“, dál směrem, kterým se dalo jít. Po krátkém pohybu - posunu vpřed - jsem přišel na místo, které by se dalo popsat jako křižovatka. Možná to lépe vystihne pojem „rozcestí“. To místo se podobalo konci cesty, která se v určitém místě rozdvoujuje. Jedna cesta vedla doleva a druhá cesta doprava. Stále jsem byl plný pocitu spokojenosti, a jestli se vydám po cestě vpravo nebo vlevo, tak to mi v daný okamžik blaženosti bylo jedno.

Než jsem stačil vstoupit z rozcestí na jednu ze dvou popisovaných cest, tak jsem opět uslyšel zářivé světlo – Ježíše Krista. Ještě dnes si pamatuji zcela přesně, co mi tehdy řekl, neboť to byla věta, která až do dnešních dnů zásadně ovlivňuje můj život!

Řekl mi toto: „Stůj, vrať se! Ještě není tvůj čas.“

Přiznávám se, že ve svých sedmnácti letech jsem byl občas zvyklý a úspěšný v tom, že jsem svému tatínkovi odmlouval. O něco podobného jsem se pokusil i tehdy. Nechtěl jsem se totiž nikam vrátit a opustit to přenádherné místo. Chtěl jsem tam zůstat! Bylo to tam tak nádherné a byl to můj Domov. Byl to přeci tak silný a reálný pocit. Proto jsem na Ježíšovu výzvu nezareagoval a neuposlechl. Jeho výrok: „Stůj, vrať se! Ještě není tvůj čas,“ se krátce nato zopakoval. Tentokrát to ovšem nebylo řečeno oznamovacím způsobem, nýbrž způsobem rozkazovacím.

Podruhé to zaznělo s tak velkou silou zvláštní mocné autority. Byla to autorita, které se nedalo odmluvit nebo jí neuposlechnout! Nešlo to ani zkusit. Připomínalo mi to období, kdy jsem pracoval v kempeličce, a má kancelář byla vedle našeho generálního ředitele. Ten když něco řekl, tak všichni byli v pozoru a nikdo si nedovolil cokoliv komentovat nebo neuposlechnout. Tak přesně této autoritě se to podobalo a ještě mnohem silněji a více.

Hned na to následovalo to, že si mě Ježíš Kristus „vzal“ nebo spíše „poslal“ zpět do mého těla. To už jsem pomalu cítil, jak mě kamarád tahá z vody a pokládá na pláž.

Ihned po vytažení z vody jsem silně cítil dvě věci.

První byla ta, že mě začala bolet rozlámaná páteř a celé ochrnuté tělo.

Druhý pocit byl pro mne mnohem důležitější. Vnímal jsem hluboký zármutek nad tím, že jsem zpátky na Zemi. Tolik jsem se tam chtěl vrátit a již to nešlo.

Pro mého kamaráda bylo mé zachraňování poměrně náročné. Část řeky, do které jsem spadl, byla hodně rychlá. Mé tělo se po pádu a celkovém ochrnutí díky proudu ocitlo přibližně o dvacet metrů od místa pádu. Podle slov mého kamaráda bylo mé tělo pod vodou mezi kořeny stromů a vodních keřů. Pod vodou jsem byl asi pět až sedm minut. To je ve stručnosti celý můj dramatický prožitek klinické smrti, který se odehrál 11. srpna v roce 1988.

Ten příběh ovšem pokračoval dále.

Kamarád mě zabalil do deky, nechal ležet na pláži a zavolal lékařskou pohotovost. Já zůstal na břehu sám. Cítil jsem, jako by mé tělo vážilo několik tun. Nemohl jsem vůbec ničím pohnout a tolik jsem toužil vrátit se zpátky do té krásné „nebeské vrátnice“. Zvláštní bylo to, co dalšího mi blesklo hlavou. Asi jsem musel být odjakživa optimista a smíšek, protože jiného člověka by asi následující věci vůbec nenapadly.

První byl smutek, že si už nesním svačinu v podobě rohlíků a párku, kterou jsem měl s sebou na motorce. A druhá myšlenka, která mi proběhla hlavou, bylo to, že v nemocnici uvidím hezké sestřičky. Možná to někomu připadne směšné a celkově nevhodné ve spojení s popisem mého duchovního prožitku. Právě můj optimismus a humor, který bytostně miluji, způsobil to, že hned po úrazu jsem nepropadl hluboké depresi jako desítky a možná stovky mužů a žen po obdobných vážných úrazech.

Uplynulo několik desítek minut od mého ochrnutí a přijela speciální sanitka se zdravotním personálem. Fixovali mi krk, naložili mě a odvezli do fakultní nemocnice v Hradci Králové. Živě si dodnes pamatuji tu ukrutnou bolest rozlámané páteře při jízdě na plní cestě plné hrbolů a výmolů.

Je zvláštní, že právě v tomto okamžiku, kdy píšu tyto řádky, jsou mé oči zality slzami. Chvěje se mi srdce a rád bych znovu alespoň nahlédl tam, kde jsem se krátce cítil Doma. Cítím, že celý můj život, každý skutek zase jednou uvidím před sebou jako film.

Na základě těchto momentálních emocí lituji hříchu, který jsem zrovna včera večer nechťně spáchal. A také jsem silně dojatý nad

tím, že i přesto, že mě Ježíš v podobě nádherně zářícího světla tak přesně zná a ví, co mám za slabiny, tak přesto mě má rád a čeká bez výčitek na naše opětovné shledání, až nastane ten „můj čas“.

V nemocnici mi udělali základní vyšetření, fixaci a pomalu mě odváželi na oddělení ARO a připravovali mě k neurochirurgické operaci. To jsem již pomalu upadal do bezvědomí a několik týdnů bojoval o to, jestli díky všem možným nastalým komplikacím přežiji nebo ne.

Postupně uplynulo několik měsíců a já prodělal rozsáhlou urosepsi, což je zjednodušeně řečeno otrava těla. Zhubl jsem na pouhých 40 kg, měl jsem trvalé horečky okolo 40 stupňů a více. Prognóza lékařů v okresní nemocnici v Opočně byla děsivá. Rodičům jeden lékař večer v nemocnici sdělil, že zcela určitě nepřežiji a že pravděpodobně ráno druhý den umřu.

S tímto nehezským „proroctvím“ se ovšem nesmířila moje maminka a začala podnikat vše možné i nemožné. Jelikož tehdy byl v naší republice komunismus, tak nebylo lehké sehnat nadstandardní léky. Takové léky byly určeny výhradně pro prominenty tehdejšího politického režimu. Mamince jiný lékař řekl, že existují nějaké švýcarské injekce, které by mi mohly ještě zachránit život. Už tenkrát asi bylo v Božím plánu mě zachránit, protože jinak si nedovedu vysvětlit následující spád událostí.

Rodičům se ozval telefonem jeden pán, který se o mně dověděl. Byl to významný pohlavár ve vysoké funkci (o naší rodině se dověděl přes jednoho mého spolužáka). Maminka mu vyličila mou situaci a řekla o těch švýcarských lécích. Tento člověk ještě tentýž den večer volal svým známým v Praze, a světe div se – léky byly na světě a vrtulníkem z Prahy byly během noci převezeny do bezvýznamné okresní nemocnice v Opočně. Lékaři pravděpodobně pod politickým „tlakem“ telefonátů našeho záhadného zachránce ihned tyto léky aplikovali. Přišlo ráno a já přežil proklamované negativní prognózy jednoho necitlivého doktora. Horečky rázem ustoupily a mé tělo se pomalu vracelo zpět do života. Z té doby si toho mnoho nepamatují, protože jsem byl částečně v komatu, ale sugestivní vyprávění rodičů, protkané pláčem a utrpením, byly lepší, než jakkoli jinak zaznamenané vyprávění.

O několik měsíců později jsem se dostal do speciálního rehabilitačního ústavu v Kladrubech. Tam se dodnes starají o lidi, kteří jsou

ochrnutí po poranění míchy. Je to specializované pracoviště.

V nemocnici jsem se seznámil s jistým mladým mužem, který se jmenoval Jindra. Byl po stejném úrazu jako já, ale stalo se mu to o čtrnáct dnů dříve. Právě on bude hrát na určitý čas důležitou roli v mém dalším životě.

Své tělo jsem dal díky péči týmu různých odborníků a své rodiny do relativní stabilizace. I má mysl byla již schopna normálně žít a plnohodnotně pracovat. Diagnóza mého úrazu se jmenuje tetraplegie. To znamená, že mám ochrnuté celé tělo od prsních bradavek dolů. Horní končetiny jsou také částečně motoricky zasaženy, ale mohu jimi aspoň částečně hýbat. Mohu se pohybovat pouze na invalidním vozíku a prakticky den ze dne jsem se tím pádem stal nesoběstačným a závislým prakticky úplně ve všem na lidech okolo mne.

Vyjádrřit to mohu pouze tak, že je to beznaděj, šok a tragédie! Vše, co jsem mohl a uměl do té doby, mi již k ničemu není a jakoby mávnutím kouzelného proutku bylo ve vteřině vše pryč. Osobní hygiena, jízda na kole, oblékání, zavazování bot, plavání, chůze a desítky jiných činností a standardních dovedností zmizelo v nenávratnu a proměnilo se v závislost na svých nejbližších. Nic z toho již nikdy nezvládnou sám – alespoň prozatím. Mám naději zázraku uzdravení od Boha a toužím, aby se to jednou stalo.

Má mysl se po fyzickém i mentálním zrehabilitování začala znovu rozpomínat na nadpřirozený prožitek klinické smrti. Chtěl jsem se do „nebeské vrátnice“ vrátit. Ale jak? To, co jsem tehdy prožil, změnilo zcela úplně můj život.

První věc, kterou jsem zpozoroval, byla změna mého hodnotového žebříčku. Vlastně to ani nebyla jeho změna, ale spíše uvědomění si, že nějaký žebříček hodnot vůbec existuje i v mém životě. Na první místo jsem intuitivně dosadil Lásku s velkým „L“. Najednou jsem si uvědomoval, že umím milovat a že chci mít rád všechny lidi okolo sebe. To bylo velmi zvláštní a nové, neboť jsem takovou krásnou emoci do té doby neznal a nevnímal. Teoreticky samozřejmě ano, ale v praktickém životě to bylo plané.

Druhou novou věcí v mém životě krátce po mém prožitku bylo vnímání existence smrti a věčného života. Zcela zřetelně ze mě spadl strach z toho, kdy a jak jednou zemřu. Přestal jsem se bát smrti. Bylo to tak jasné a silné. Byl jsem takový kousek od zkušenosti života

v jiné dimenzi, že v ten čas mi úmrtí symbolizovalo příjemnou možnost přechodu někam, kde to bude nádherné, přenádherné. Nebyla to tehdy ztráta, ale smrt jsem považoval za „zlepšení“.

Avšak nejhlavnější pocit bylo to, že jsem najednou měl JISTOTU a PŘESVĚDČENÍ, že život nekončí smrtí! Byla to stoprocentní jistota. Nebyl to sen či neurčitá domněnka.

Měl jsem radost z toho, že existuje život po smrti! Zjistil jsem, že po smrti něco je, a to mě zbavilo napětí a tisíce otázek, které v sobě většinou člověk dusí a násilně potlačuje. Vzpomínal jsem na záhadného a milujícího Ježíše Krista a chtěl jsem o něm najít víc informací. Tehdy jsem to nenazýval prožitkem klinické smrti, protože takový termín nebyl v ČR veřejně znám.

Až po několika letech se mi dostala do rukou knížka, kde se psalo o životě po životě. Napsal jí známý Američan R. Moody. V obecné rovině s touto knihou nemohu souhlasit, protože je tam plno rozporuplných tvrzení a svědectví. Kniha v žádném případě nepotvrzuje biblickou zvěst a pracuje s lidmi, kteří vědomě užívali různé halucinogenní a návykové látky za účelem navození různých smyslových prožitků. Nicméně mi posloužila k tomu, že jsem zjistil, že je více lidí majících obdobný prožitek a že o tom mohu začít veřejně mluvit.

Můj život bezprostředně po úrazu byl poměrně hodně aktivní. Našel jsem si zaměstnání, zajímal jsem se o počítače a měl jsem velkou skupinu přátel a kamarádů. Práce, touhy, plány a aktivity naplňovaly můj život. Ale i přesto jsem hledal možné cesty a způsoby, jak se znovu setkat s tím zářivým světlem jménem Ježíš Kristus. Bylo to v mém nitru a ta touha s přibývajícím časem narůstala.

Ve svém okolí jsem neměl žádné věřící přátele, na které bych se mohl obrátit. A proto jsem až mnohem později kontaktoval skupinu lidí z jednoho okultního časopisu, který tehdy začátkem devadesátých let vycházel. Tam v mnoha rádobě „seriózních a vědeckých“ článcích psali taktéž sem tam něco o Bohu a tvrdili, že Ježíš Kristus je kosmonaut. K tomu populární záhadologové přidávali i množství jiných tvrzení, která dnes považuji samozřejmě za bláhové nesmysly, ze kterých lze těžit tučné finanční zisky, jak je tomu dnes zvykem nejen v prostředí internetu. Možná si vybavíte sektářské hnutí tzv. „vesmírných lidí“,

kteří hlásají, že jsou v kontaktu s ufony. Mimo jiné tvrdí, že ufoni

si pro nás již brzy přiletí. I v ČR je mnoho příznivců této teorie a musím

říci, že s názory tohoto učení rozhodně nesouhlasím. Sám miluji sci-fi filmy, ale ty se mi zdají mnohdy reálnější než učení vesmírných lidí. A právě jejich učení na začátku mého hledání cesty zpět do „nebe“ komplikovalo průběh mého návratu zpět za Ježíšem Kristem, který se mi dal poznat v zářivém světle. Celý začátek devadesátých let v ČR byl poznamenán otevřením hranic a přílivem mnoha nešťastných blábolů a hlasatelů záhad, kteří zmátli mnohé z nás.

Seznámil jsem se s různými záhadology, což tehdy bylo velmi populární a s důvěrou jsem jim vyprávěl svůj osobní příběh klinické smrti. Oni můj příběh s nadšením jim vlastním kvitovali a přijali mě mezi sebe. Začal jsem v jejich filozofiích a názorech hledat cestu zpět do nebe k Ježíši. Poznal jsem mnoho informací, různých učení, zajímal jsem se o východní náboženství, o spiritismus, záhady a různé duchovní techniky a nauky.

Přešel jsem těchto nových a nepoznaných informací, zvláště krátce po sametové revoluci, svobodě vyznání a demokracii, vedlo k tomu, že jsem mnoho věděl, ale vlastně nic neměl. Toto bezbřehé pachtění ve vodách okultismu a východního mysticismu mi neposkytlo hledanou cestu zpět do „nebeské vrátnice“. Jediné, o co jsem se opravdu upřímně snažil, bylo hledání „zlaté střední cesty“ mezi změtí různých filozofií a náboženství. Avšak žádná taková cesta vlastně neexistuje a proto jsme ji nemohli nikdy najít.

Univerzální střední cesta je mnohdy myšlenka odmítnutí jakéhokoli závazného radikálního rozhodnutí. A já byl rozhodnutý najít jednu jedinou cestu zpět tam do nebe za Ježíšem Kristem. Toto záhadologické a okultní hledání mě dost pohltilo a výsledek byl ten, že se mi blízkost nalezení Ježíše, zářivého světla, stále více vzdalovala.

Tenkrát jsem po dlouhém čase poznal dva křesťany a ne už jen samé záhadology. Byla to jedna dívka Jiřinka a již zmiňovaný mladý vozičkář Jindra. Oba byli věřící křesťané. Já jsem je oslovil proto, že jsem chtěl, aby mi řekli, jestli je Bůh opravdu kosmonaut, jak to tehdy propagoval a psal známý švýcarský záhadolog Erich von Däniken. Jindra i ta dívka mi říkaly, že jsou to populární, nevěrohodné spekulace, obchodní dílo a že mě Bůh miluje a o záhady že se prý nemusím zajímat.

Tehdy jsem jim ještě moc nerozuměl. O mém prožitku klinické smrti se nechtěli bavit, protože v té době nebylo pro taková málo známá svědectví v církvích pochopení. Přestal jsem se s nimi scházet, a aniž bych to tušil, tak to byl spouštěč k dalším významným krokům v mém životě.

Oba dva se za mne totiž začali modlit, abych Ježíše našel a poznal osobně. Časem jsem opravdu poznal, že všechny ty záhady a okultismus není dobrá cesta do nebe. Na začátku mého hledání jsem vůbec netušil, že se oba dva za mne modlili.

V té souvislosti zde ocituji jeden verš z Bible. V biblické knize Jakub se píše:

JAKUB 5:16 „...Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“

Věřím, že když se za mě ti dva mladí křesťané modlili, tak právě jejich modlitby zcela zásadně ovlivnily můj život a změnily mé budoucí cesty!

Zoufale jsem nadále hledal cestu zpátky do „nebeské vrátnice“. A stále jsem nenašel nikoho, kdo by mi pomohl se tam dostat. Různí léčitelé, věštcí, kartárky a další okultisté mně v ničem nepomohli. Přesto jsem se ale domluvil s jedním léčitelem na Slovensku, že mě v hypnóze přivede do minulých životů a do doby mého prožitku klinické smrti. Tehdy jsem samozřejmě ještě netušil, že žádné minulé či budoucí životy a jejich koloběhy neexistují. Domluvil jsem si s tím člověkem přesný termín schůzky. Já to moc chtěl a byl jsem ochotný tomu i něco obětovat. Vše bylo zařizováno a domluveno. Nicméně do této domluvy a termínu se vloudil malý technický zádrhel. Museli jsme tedy najít náhradní vyhovující termín. Ten byl domluven přibližně o dva měsíce později. Ani tento termín nedopadl. Jednalo se o technické problémy na slovenské straně. Domluvili jsme tedy po společném vyjednávání třetí termín setkání. Kupodivu ovšem ani ten nevyšel a překazila ho nemoc. Další termíny již domluvit nešly, neboť léčitel odcestoval na dlouhodobý pobyt do zahraničí... Z připravovaného plánu tedy sešlo.

Vůbec jsem tomu tenkrát nerozuměl, proč to nedopadlo. Vždyť jsem o to stál! Dnes už vím, že modlitby fungují a Bůh na ně odpovídá. Stal se malý zázrak a modlitby Jindry a Jiřinky se projeví, i když já v té době ještě netušil, co se to odehrává.

Rád bych se na tomto místě zmínil, jak funguje duchovní tlak

a boj. Pomaličku se přede mnou rozkrývala cesta k objevení vztahu s Ježíšem Kristem. To se asi nelíbilo ďáblovi, a proto se najednou začaly dít nečekané události. V té době jsem byl na pobytu v lázních a zažíval jsem poměrně silnou dávku lidských rozkoší, zábavy a hlubokých hříchů. Byl to tlak na to, abych opustil cestu hledání a setkání se s Ježíšem a vydal se na jednodušší a příjemnější cestu rozkoše a zábavy. I přes tento silný a příjemný tlak jsem mohl nevědomky odolat. Bylo to především proto, že v té době se za mne stále modlili dva křesťanští přátelé.

Zanedlouho na to jsem dostal ještě do lázní pozvánku na schůzi spolku tělesně postižených. Tu pozvánku mi poslala jedna dívka z Vysokého Mýta (Iva) a připojila osobní dopis. V něm bylo mimo jiné napsáno, že zpívá ve sboru. Myslel jsem, že jde o hudební těleso. To byla tehdy má jediná asociace na slovo „sbor“. Ona mi však obrátem vysvětlila, že se jedná o křesťanský baptistický sbor. K dopisu Iva přidala pozvání na jejich mládežnické křesťanské setkání. Pamatuji si, že v ten den, kdy jsem četl to pozvání, jsem hluboko uvnitř sám v sobě cítil, že tam mám jet. Bylo to až mámivé vábení. Jakoby to byl „hlas z nebe“. Najednou se začalo uvnitř mého nitra odehrávat něco nového. Uvědomil jsem si, že se v některých věcech chovám špatně, ba až hříšně a svévolně. Začal jsem vnímat a pozorovat bahno svého srdce a uvědomovat si, že nejsem tak úžasný a bez vady na kráse, jak jsem si tak trochu skrytě myslel.

Nemohl jsem se dočkat odjezdu z lázní a příjezdu na setkání křesťanské mládeže, kam jsem byl tak otevřeně pozván a očekáván. Mezitím mi ještě ta kamarádka Iva napsala, že se ostatní děcka z mládeže už na mě těší... To už pro mě byl úplný šok. Cítil jsem z toho zvláštní netělesnou lásku... Moc mě to tam táhlo.

Přijel jsem domů z lázní a uvnitř mého srdce rostlo něco nového. Využil jsem nejbližší možný pátek a přijel na jejich podvečerní setkání.

Všichni mě přivítali, smáli se, měli něco zvláštního v očích a příjemně se bavili v pohodě i bez sezení v baru. Seděli jsme v kroužku, kde se zpívaly krásné křesťanské písničky, a modlili se k Bohu... Trochu jsem se styděl, ale bylo mi mezi nimi velmi příjemně. Snažil jsem se dělat to, co oni. Avšak uvědomoval jsem si, že něco z toho, co oni měli, mi chybělo. Nedosahoval jsem na jejich radost, pokoj

a zvláštní pocit lásky a hluboký přitažlivý pohled očí. Setkání skončilo a já během dvou hodin získal několik přátel.

Cítil jsem, že to je místo, kde mám být. Cítil jsem, že se zde setkám s oním Ježíšem, který se mi v klinické smrti zjevil jako zářivé světlo. Byl to silný pocit. Něco podobného, jako když cítíte, že se blížíte k tomu, co tak dlouho hledáte. Pozdě večer jsme se rozešli a já si připadal jako v jiném světě. Najednou nepotřebuji bar, každý měsíc novou holku v posteli a klábosit o hloupostech a televizních seriálech... Věděl jsem, že toto začíná být to, co jsem někde tajně ve svém nitru celou tu dobu hledal.

Další setkání bylo hned příští pátek. V tom městě jsem byl už raději hodinu před časem srazu. Neviděl jsem tam nikde toho Ježíše a ani jsem nevěděl, jak se k němu do nebe mám dostat. Ale cítil jsem, že je mi blíže, než kdykoli před tím od prožitku klinické smrti. Ten večer jsem se tam seznámil s vedoucím skupiny mládeže. Jmenoval se Marek. Byl studentem matematicko-fyzikální fakulty ČVUT, což ve mně tehdy opravdu budilo upřímný obdiv. Nechápal jsem to. Vysokoškolák je vášnivým křesťanem. Jak je to možné? Přesto jsem nabyl k němu důvěru a svěřil mu svůj intimní příběh prožitku klinické smrti. Marek můj prožitek neodsoudil. Naopak mi řekl, že se o mnohém z toho, co mu vyprávím, píše v Bibli! To bylo neskutečné překvapení!

Vyjádril jsem před ním svou touhu vrátit se do nebe za tím světlem, kterým byl Ježíš. Marek mi řekl, že není žádný možný způsob, jak se tam do nebe dostat zpátky než přirozenou smrtí. Avšak také jsem se dozvěděl, že s tím Ježíšem – zářivým světlem, můžu mít aktivní každodenní osobní vztah. To bylo lákavé. Bylo mi Markem dále vysvětleno, že mohu pozvat Ježíše do svého života skrze obyčejnou modlitbu. On prý na mě 100% zareaguje, dotkne se mě v mém srdci a budeme mít spolu vzájemný vztah. Zvláštní, pomyslel jsem si. Tehdy jsem dostal Bibli a vyznačil si v ní místa, která se přímo týkala mého prožitku.

Doma jsem o tom uvažoval a četl tato i mnohá jiná místa v Bibli. Pamatuji si, že jsem se tehdy tajně pokusil vymoulat ze sebe něco jako modlitbu. Byl to první upřímný pokus. Četl jsem v Bibli o Boží lásce, věčném životě, nebi, pekle, údolí stínu smrti, vztazích nebo o strachu...